

Pastor Charles Russell i jego współpracownicy, pod tematem „O czym naucza pastor Russell”, podali dziesięć następujących głównych nauk biblijnych:

1. BÓG

„Zdanie sobie sprawy z istnienia tego potężnego Boga pociąga za sobą lęk przed Jego wszechpotężną mocą, chyba że uświadomimy sobie równocześnie, że jest On pełen życzliwości oraz dobroci w takim samym stopniu, jak i mocy. Upewniają nas o tym całkowicie te same dowody, które potwierdzają Jego istnienie, moc i mądrość. Jesteśmy zmuszeni nie tylko do wnioskowania, iż istnieje Bóg i że Jego moc oraz mądrość przewyższają nasze, ale także zmuszeni jesteśmy przez rozum do stwierdzenia, że nawet największa ze stworzonych rzeczy nie jest większa od swego Stwórcy. Stąd musimy wnosić, że największe nawet przejawy dobroci i sprawiedliwości, jak też mądrości i mocy okazywanych przez ludzi ustępują w swej wielkości tym, które okazuje sam Stwórca. Tak więc oczyma umysłu widzimy charakter i przymioty wielkiego Stwórcy. Jest On mądry, sprawiedliwy, miłujący i potężny, a zasięg Jego przymiotów jest z konieczności bezgranicznie szerszy niż u Jego najwspanialszych stworzeń”.

Boski Plan Wieków, s. 33.

2. CHRYSZTUS

„Tytuł »Słowo Boże« - »Logos Boży« - bardzo dobrze opisuje ważne dzieło czy też urząd naszego Mistrza jeszcze zanim przyszedł na świat. Logos był bezpośrednim wyrażeniem stworzenia Niebiańskiego Ojca, zaś wszystkie następujące po Nim wyrażenia Boskiej mądrości, mocy i dobroci zostały dokonane przez Logosa”.

Pojednanie między Bogiem a człowiekiem, s. 85.

„[...] nasz Pan rzeczywiście wyzbył się swej przedludzkiej egzystencji lub też - jak oddaje to grecki tekst (**Filip. 2:7**) - »wyniszczył samego siebie« i rzeczywiście przyjął naszą naturę, czyli jak mówi zacytowany na wstępie tekst (**Jana 1:14**), »Logos stał się ciałem«. Nie było w tym żadnego oszustwa, udawania; nasz Pan nie udawał, że uniża samego siebie, zachowując nadal swą chwałę i moc; nie udawał, że dla nas stał się ubogim, jednocześnie przez cały czas będąc bogatym w duchową naturę; nie odział się jedynie w ubranie sługi. On rzeczywiście stał się człowiekiem - »człowiekiem Chrystusem Jezusem, który dał samego siebie na okup za

wszystkich« (1 Tym. 2:5)».

Pojednanie między Bogiem a człowiekiem, s. 95.

„Od śmierci Jezusa zaczął się nowy wiek – Wiek Ewangelii, w którym miała być zwiastowana dobra nowina o usprawiedliwieniu, nie tylko Żydom, lecz także wszystkim narodom (Mat. 24:14), bo Jezus Chrystus z łaski Boga za wszystkich ludzi zaznał śmierci (Żyd. 2:9)».

Boski Plan Wieków, s. 72.

„Na końcu obecnego wieku i z braskiem następnego, Wieku Tysiąclecia, Szatan ma zostać związany, a jego władza zniweczona (Obj. 20:3), co przygotowuje ustanowienie Królestwa Chrystusowego i początek »przyszłego świata«, »w którym sprawiedliwość mieszka« (2 Piotra 3:13)».

Boski Plan Wieków, s. 73.

3. DUCH ŚWIĘTY

„ [...] zagadnienie Ducha Świętego, jego funkcji i działalności, było przez wiele stuleci mylnie pojmowane przez licznych spośród ludu Bożego. Dopiero w świetle wschodzącego Słońca Sprawiedliwości – świetle paruzji Syna Człowieczego – przedmiot ten stał się całkowicie jasny i logiczny – tak jak to niewątpliwie miało miejsce w pierwotnym Kościele – pozostając w zgodzie z odnoszącymi się do niego świadectwami Pisma Świętego. Doktryna trójcy, która, jak widzieliśmy, została zapoczątkowana w drugim stuleciu, a rozwinęła się znacznie w czwartym, jest w dużym stopniu odpowiedzialna za ciemność, która miesza się z prawdą o tym zagadnieniu w wielu chrześcijańskich umysłach, powodując w nich wielkie szkody – zamieszanie i zaciemnienie wszystkich przekonań religijnych. Jak już wykazaliśmy, Pismo Święte konsekwentnie uczy, iż pomiędzy Ojcem a Synem panuje pełna zgodność i jedność celu i działania (Jana 17:22). Równie konsekwentna jest biblijna nauka o duchu świętym – że nie jest to jeszcze jeden Bóg, lecz duch, wpływ czy też moc, jaką posługują się jedyny Bóg, nasz Ojciec (Łuk. 1:35) oraz Jego Jednorodzony Syn – zatem pozostaje on w absolutnej jedności tak z Ojcem, jak i z Synem, którzy także są jednym, czyli zupełną zgodnością».

Pojednanie między Bogiem a człowiekiem, s. 165.

4. STWORZENIE

„Twierdzimy zatem, że istnienie inteligentnego Stwórcy jest wyraźnie widoczną prawdą, którą potwierdza wszystko wokoło nas i w nas samych, gdyż jesteśmy Jego tworem. Wszelka władza umysłu i ciała świadczy o cudownej umiejętności przechodzącej nasze pojęcie. On też jest Autorem i Stworzycielem tego, co nazywamy naturą (Ps. 115:15). Twierdzimy, że to On wprowadził i ustalił prawa natury, której piękno i harmonię działania widzimy i podziwiamy. To właśnie tego Stworzyciela instynktownie czcimy i wielbimy. Jego mądrość zaplanowała wszechświat, a moc go podtrzymuje i nim kieruje (Jer. 10:12)”.

Boski Plan Wieków, s. 32.

5. CZŁOWIEK

„Adam został stworzony na obraz Boga, to znaczy z podobnymi władzami umysłowymi: rozumowania, pamięci, sądu i woli oraz z moralnymi zasadami sprawiedliwości, życzliwości, miłości itp. Adam, »z ziemi – ziemski« (1 Kor. 15:47), był ziemskim obrazem istoty duchowej, posiadał zalety tego samego rodzaju, choć różniące się znacznie pod względem stopnia, zasięgu i kompetencji. [...] Jak Jahwe jest władcą wszystkich rzeczy, tak człowiek był stworzony władcą wszystkich rzeczy ziemskich – według podobieństwa naszego niech panuje nad rybami morskimi, i nad ptactwem niebieskim, i nad zwierzętami itp. (1 Moj. 1:26)”.

Boski Plan Wieków, s. 174.

6. ZŁO

„Adam posiadał wiedzę o istnieniu zła na podstawie informacji, co jednak nie wystarczyło, by mógł powstrzymać się od doświadczenia. Adam i Ewa znali Boga jako swego Stwórcę, a tym samym jako Tego, który miał prawo do panowania i kierowania nimi. O zakazanym drzewie Bóg powiedział: »dnia, którego jeść będziesz z niego, śmiercią umrzesz« (1 Moj. 2:17). Posiadali zatem teoretyczną wiedzę dotyczącą zła, mimo że nigdy nie zaobserwowali ani nie doświadczyli jego skutków. Z tej przyczyny nie docenili ani opiekuńczej władzy Stwórcy i Jego dobroczynnego prawa, ani niebezpieczeństw, przed którymi On zamierzał ich chronić. Dlatego ulegli pokusie, na którą Bóg dozwolił w swej mądrości, która to nakreśliła też ostateczny pożytek wynikający z tej próby”.

„Pierwszą szansę zyskania życia wiecznego ojciec Adam stracił – z powodu nieposłuszeństwa – dla siebie i swego potomstwa, które znajdowało się jeszcze »w biodrach ojcowskich«. W trakcie owej pierwszej próby »przyszło potępienie na wszystkich ludzi« (Rzym. 5:12)”.

„A jednak Bóg zamierzył zezwolić na zło dlatego, że przygotowawszy lekarstwo mające uwolnić człowieka od jego następstw, wiedział, że doprowadzi go przez doświadczenie do pełnego zdania sobie sprawy z ogromu grzeszności grzechu i z niezrównanej wspaniałości cnoty przeciwstawionej grzechowi, ucząc człowieka większej miłości i czci dla jego Stwórcy, który jest źródłem wszelkiego dobra. Bóg wiedział, że te doświadczenia doprowadzą człowieka do unikania wszystkiego, co sprowadza tyle niedoli i cierpień. Ostatecznym więc rezultatem będzie większa miłość do Boga i większe zniechęcenie do wszystkiego, co się sprzeciwia Jego woli. W wyniku tego nastąpi utwierdzenie w wiecznej sprawiedliwości wszystkich tych, którzy odniosą korzyść z lekcji, jakich Bóg udziela obecnie przez dozwoleństwo grzechu i nieodłącznego zła”.

7. PRZYMIERZA

„Paweł (Rzym. 11:17) określa przymierze Abrahamowe jako korzeń, z którego wyrósł w sposób naturalny cielesny Izrael, a w który zostali wszczepieni wierzący poganie, gdy naturalne gałęzie były odłamane z powodu niewiary. Jego oświadczenie dowodzi podwójnego wypełnienia się obietnicy przez rozwinięcie dwóch rodzajów nasienia, ziemskiego (ludzkiego) i niebiańskiego (duchowego), które będą stanowić dwie formy Królestwa. Przymierze to symbolizowane w korzeniu rodzi dwa odrębne rodzaje gałęzi, z których każdy w zmartwychwstaniu zrodzi swój odrębny doskonały owoc – ludzką i duchową klasę, posiadającą władzę Królestwa”.

„Apostoł zwraca uwagę (Żyd. 12:26-29), że inauguracja Przymierza Zakonu na górze Synaj obrazuje wprowadzenie na świat Nowego Przymierza w momencie rozpoczęcia się Wieku Tysiąclecia, czyli wieku panowania Królestwa Chrystusa”.

8. OKUP

„Jezus »dał samego siebie na okup [równoważną cenę] za wszystkich« (1Tym. 2:6), dlatego, aby mógł wszystkich błogosławić i dać każdemu człowiekowi możliwość osobistej próby w celu uzyskania życia”.

Boski Plan Wieków, s. 150.

„Złożony okup nie tłumaczy nikogo z grzechu, nie polega on na uznaniu grzeszników za świętych i na wprowadzeniu ich przez to do wiecznego szczęścia.

Okup zwalnia jedynie grzesznika, który go przyjmuje, od pierwszego potępienia i jego skutków, bezpośrednich bądź pośrednich, i umieszcza go ponownie na próbie, by zdobył życie. O tym, czy w tej próbie otrzyma wieczne życie, czy też nie, zadecyduje jego własne, dobrowolne posłuszeństwo lub dobrowolne nieposłuszeństwo”.

Boski Plan Wieków, s. 152.

9. ZBAWIENIE WYBORCZE

„Apostoł (Dz. Ap. 15:14) mówi, iż głównym celem Ewangelii w teraźniejszym wieku jest »wybranie ludu« dla imienia Chrystusowego – zwycięskiego Kościoła, który w czasie Jego wtórego przyjścia będzie z Nim zjednoczony i otrzyma Jego imię”.

Boski Plan Wieków, s. 92.

„Kościół w obecnym wieku nie miał nawrócić świata, jego misją natomiast jest głoszenie Ewangelii na całym świecie na świadectwo (Mat. 24:14) oraz przygotowanie się pod Boskim kierunkiem do swego wielkiego przyszłego dzieła (Obj. 5:10)”.

Boski Plan Wieków, s. 95.

10. RESTYTUCJA

„Zamiarem Boga wobec ludzkości jest restytucja, czyli przywrócenie człowieka do stanu pierwotnej doskonałości i chwały utraconej w Edenie (Dz. Ap. 3:21). Najsilniejszy i decydujący dowód odnoszący się do tego przedmiotu najlepiej może być zrozumiany wtedy, gdy doceni się w pełni zasięg i charakter okupu. Restytucja przepowiedziana przez apostołów i proroków musi nastąpić po złożeniu okupu jako sprawiedliwy i logiczny bieg wydarzeń. Boska metoda zapewnienia okupu wymaga, aby cała ludzkość, z wyjątkiem dobrowolnie odrzucających zbawczą moc Wielkiego Wyzwoliciela, była uwolniona od pierwotnej kary, »niewoli skażenia« (Rzym. 8:21) – śmierci. W przeciwnym bowiem wypadku okup nie byłby wystarczający dla wszystkich”.

Boski Plan Wieków, s. 149.

„Słowo *zmartwychwstanie* (od greckiego *anastasis*), oznacza podniesienie (Dz. Ap. 24:15). W powiązaniu z człowiekiem oznacza podniesienie go do stanu, jaki stracił, do stanu pełnej doskonałości człowieczeństwa utraconej w Adamie. Doskonałość, którą ludzkość utraciła przez upadek, jest doskonałością, do której ludzie stopniowo będą podnosić się podczas restytucji, czyli zmartwychwstania (podnoszenia), w Wieku Tysiąclecia. Wiek Tysiąclecia jest nie tylko wiekiem próby, lecz również wiekiem błogosławienia i przywracania, przez zmartwychwstanie, do życia tego, co zostało utracone. Zostanie to przywrócone wszystkim, którzy, gdy się o tym dowiedzą i będą mieli tę sposobność, z radością okażą posłuszeństwo. Zmartwychwstanie będzie stopniowym procesem wymagającym całego wieku dla swego pełnego dokończenia, chociaż samo wzbudzenie dające pewną miarę życia i świadomości, jakim cieszymy się obecnie, będzie oczywiście dziełem momentalnym. W konsekwencji ludzkość osiągnie pełną miarę życia utraconego w Adamie, nie prędzej aż po zakończeniu tysiąca lat (Obj. 20:5)”.

Boski Plan Wieków, s. 288.

Jeżeli zauważyłeś błąd w pisowni, powiadom nas poprzez zaznaczenie tego fragmentu tekstu i przyciśnięcie *Ctrl+Enter*.